
Poučení z dějin komunizmu: Mlat'te je, vždyť je to reakce!

Ke střetu došlo tam, kde je dnes pamětní deska. „Zazněl povel, abychom se rozešli. My jsme ale zpívali hymnu a postupovali krok za krokem. Po záměrně zinscenované scéně zazněl výstřel, jehož střepiny nadosmrti zmrzačily kolegu Řehouka. A pak už to zfanatizovaná komunistická policie nevydržela – Mlat'te je, vždyť je to reakce! Začali nás bít pažbami a opasky s kovovými sponami; krve teklo dost. Tato krev byla první krví komunistické diktatury, tímto pochodem studenti zachránili čest českého národa před svobodným světem a zahájili 3. protikomunistický odboj.“

K událostem tehdejších dnů se vzpomínkou vrátil přímý účastník studentského pochodu na Pražský hrad Zdeněk Boháč, předseda Pražského akademického klubu 48. Byl jedním z řečníků, kteří svými projevy připomněli 63. výročí pochodu studentů za svobodu a demokracii na Pražský hrad 25. února 1948. Pietní shromáždění u pamětní desky umístěné v Nerudově ulici každoročně pořádá Senát PČR a Pražský akademický klub 48. Vzpomínková slavnost je součástí mezinárodního projektu proti totalitě a násilí Mene Tekel.

Květinovými dary, státní hymnou a minutou ticha uctili statečnost tehdejších studentů pamětníci únorových událostí, členové 3. odboje, zástupci Konfederace politických vězňů ČR, Ústavu pro studium totalitních režimů, Armády ČR, společenských organizací Skaut a Junák a reprezentanti pražských vysokých škol a Studentské komory Rady vysokých škol.

Zdeněk Boháč, předseda Pražského akademického klubu 48

Podle Zdeňka Boháče se tehdy pochodu zúčastnilo 7000 vysokoškoláků. „Když jsme se doslechli, že komunisté přinutili prezidenta Beneše, aby přistoupil na všechny jejich požadavky, rozhodli jsme se, že budeme protestovat. Byli jsme sledováni komunistickou policií, která nám chtěla zabránit v pochodu a zablokovala cestu na nádvoří. Věděli jsme, že se nesmíme dát vyprovokovat, aby zfanatizovaná policie nemohla zasáhnout. Vlajku nesli posluchači České zemědělské univerzity a Vysoké školy ekonomické, tehdejší ČVUT, a víme, jak to nakonec dopadlo. Komunisté hned po válce pracovali už jen na tom, aby se připravili k převzetí moci v naší zemi. Policii i rozhlas měli pod kontrolou, vytvořili stranickou armádu Lidových milicí, hrdlořezů, kteří se přihlásili dobrovolně, a byli ochotni na rozkaz povraždit své politické odpůrce.“

Květiny k pamětní desce položili Přemysl Sobotka, 1. místopředseda Senátu PČR, Zdeněk Boháč, předseda Pražského akademického klubu 48, Naděžda Kavalírová, předsedkyně Konfederace politických vězňů ČR, František Šedivý, místopředseda Konfederace politických vězňů ČR, Václav Havlíček, rektor ČVUT, Michal Šobr prorektor UK pro vnější vztahy, Jakub Fischer, prorektor VŠE pro strategii, Daniel Herman, ředitel Ústavu pro studium totalitních režimů a Radovan Igliar, místopředseda Studentské komory Rady vysokých škol.

O spojitosti minulých i přítomných činů a postojů české společnosti hovořil 1. místopředseda Senátu PČR Přemysl Sobotka

„Sešli jsme se zde v den, kterému komunisté ve svém nestydatém cynizmu říkají vítězství pracujících, abychom si připomněli památku těch, pro které slova čest, morálka, slušnost a demokracie nebyly prázdňými pojmy. Za to, že se na rozdíl od jiné části mládeže nedali opít marxistickými frázemi o socialismu a beztrždní společnosti, většinou krutě zaplatili a zaslouží naši vzpomínku a úctu. Připomínat si odpůrce totality před zapomněním je nutné zvláště v dnešní době, kdy jsme opět svědky ostudných projevů neúcty a pohrdání účastníky 3. odboje. Nepřekvapuje to jen u komunistů, kteří k ostudě naší země zůstali parlamentním jazýčkem na vahách a kteří jsou tiše tolerováni naší největší opoziční parlamentní stranou bez ohledu na to, že i její mnozí členové byli v minulosti komunisty zavíráni, popravováni, vyháněni z práce a ze škol či vyháněni do exilu. Poučení z dějin komunizmu by mělo být dnes jasné každému jen trochu přemýšlejícímu člověku spolu se štítlivým pohrdáním dnešními Leninovými vyznavači, ale bohužel tomu tak stále u mnoha lidí není. Přesto chci zůstat optimistou a věřím, že zde bude stále dostatek těch, kteří již nebudou mít sklony k opakování našich chyb z minulosti, a nebudou slyšet na žádné nové sebelíbivější populistické lži.“

(Marie Kohoutová)